

grundsaft Opfattelse fra den ærede Ordførers Side, naar han mener, at Banffelighederne, som han ganske rigtigt har betegnet for en væsentlig Deel at ligge i Toldafgifternes Forhøielse og Brændertafgiften, skulde være sjerrede derved, at man kommer til en Overeenskomst med Hensyn til disse Afgiftssatser. Lad nu ogsaa være, at man kommer til en Overeenskomst, hvorledes vil da Forholdet blive? Jeg har allerede tidligere havt Anledning til at gjøre opmærksom derpaa, men jeg er nødsaget til atter at fremhæve for de Herrer, om man da virkelig troer, at der ikke skulde møde Banffeligheder, som for Regjeringen kunne blive af samme Omfang, som de, den tidligere har havt at bekæmpe, og om man skulde kunne fremtræde for den holstænske Provindsstændersforsamling, der, ifølge den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar s. A., iaar skal sammentræde, med et Forslag, der gik ud paa at antage høiere Toldsatser og en heel ny Brændertafgift, uden til Gjengjæld derfor at kunne stille den som noget Fast og noget Sikker, at Tidertoldgrændsen med det Samme blev forlagt til Elben, men i den Henseende kun kunde stille den i Udsigt den ærede Ordførers Belsvillighed — thi stort Mere foreligger der ikke derom, end villige Udtalelser af enkelte af det ærede Things Medlemmer —, at man nok senere vilde gaae ind paa at forlægge denne Grændse. Jeg tvivler derom; jeg troer, at de Banffeligheder, som Toldafgifternes Forøgelse og Brændertafgiftens Indførelse i og for sig frembyde, ville tilfald forøges ved en saadan Betragtning; men dertil kommer, at Banffelighederne i denne Sag, som Regjeringen tidligere har havt at kæmpe med, og som den vil faae at kæmpe med, naar den ikke iforveien har kuet dem, hvad Regjeringen tilstgter ved sit Forslag, ere at søge ikke blot i, at vedkommende Afgiftsydere skulde betale større eller nye Afgifter, men ogsaa i den separatiske Politik. Og, mine Herrer! det vide vi jo Alle, den separatiske Politik paa den modsatte Side er ingenlunde ødelagt, fordi den er spaltet. Der er forskjellige Arter af Separatisme; de Herrer kjende meget vel den saakaldte nyholstænske Anskuelse, som for endeel Aar gjorde sig gjældende, uden dog al-

vorligt at være kommen i Collision med modsatte Anskuelse her, saaledes som Schleswig-holstænsken, men som dog ogsaa er gaaet imod Anskuelse herfra, og denne separatiske Anskuelse vil faae forøget Vægt, en saadan Partianskuelse vil faae forøget Styrke, om Regjeringen traadte op med noget saa Svagt og noget saa Vaklende, som Regjeringens Stilling vilde blive, naar man fulgte det ærede Udvalgs Forslag. Regjeringen vilde nemlig isaafald, efter ved den kgl. Kundgjørelse af 28de Jan. at have faaet Hans Majestæts Udtalelse for, at det Forødnede skal indledes til Tidertoldgrændsens uforøvede Ophøvelse, fremtræde med et Forslag, der ikke indeholdt et Ord om denne Grændses Forlæggelse og Ophøvelse, et Forslag, som gik ud paa at forberede den med, at Vedkommende skulde i flere Retninger paadrage sig høiere Afgifter, uden at give nogensomhelst bestemt Tidbestemmelse for, naar denne Forlæggelse skulde indtræde. — Hvis man nu vil tillægge raadgivende Stænder en moralsk Indflydelse, hvis man vil troe, at de under givne Forhold vilde kunne udøve en farlig og betænkelig Indflydelse, saa troer jeg dog rigtignok, at det maae være under saadanne Omstændigheder (Hør!). Hvorledes vil Sagen derimod fremtræde, naar de Herrer gaae ind paa Regjeringens Forslag? Saa vil efter al Sandsynlighed meget hurtigere end de Herrer tænke sig Regjeringens Plan være moden til Gjennemførelse, saa vil det Lovforslag, hvis Krafttræden er overladt Kongens Tidbestemmelse, være traadt i Kraft, saa vil Tidertoldgrændsen ligge ved Elben som noget fuldbyrdet og Færdigt, inden der bliver Tale om Modstand, inden der bliver Tale om separatiske Agitationer fra nogen Side (Hør!); saa træder Regjeringen op med at have fuldbyrdet det kongelige Tilsagn i den Retning som i flere andre, der blev givet i den kongelige Kundgjørelse af 28de Jan. 1852. Dette Tilsagn vil være fuldbyrdet under almindeligt Bifald fra Europa, uden Modstand fra nogen Side, som ellers under givne Forhold kunde tænkes at ville være imod en saadan Toldgrændses Forlæggelse. Naar der er Spørgsmaal om det beleilige Tidspunkt, saa